

NIKOLA HOTEL

ROMÁN

BLUE

KDEKOLI
MĚ NAJDEŠ

BLUE

KDEKOLI MĚ
NAJDEŠ

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Gřeňová, 2023

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3969-1 (pdf)

NIKOLA HOTEL

BLUE

KDEKOLI MĚ
NAJDEŠ

přeložila Kristýna Gřeňová

Obsah

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola
23. kapitola
24. kapitola
25. kapitola
26. kapitola
27. kapitola

28. kapitola

29. kapitola

30. kapitola

31. kapitola

32. kapitola

33. kapitola

34. kapitola

35. kapitola

36. kapitola

37. kapitola

38. kapitola

39. kapitola

40. kapitola

41. kapitola

42. kapitola

43. kapitola

Epilog

Poděkování

Abychom mohli zůstat celí,
občas si dovolme odejít.
Někdy je třeba zlomit si srdce,
abychom mohli zas šťastně žít.

ERIN HANSON

PLAYLIST

Therefore I Am – Billie Eilish
Get Home – Bastille
Mother & Father – BROODS
Haunt (Demo) – Bastille
Beggin' – Måneskin
Follow You – Imagine Dragons
Peace Like A River – Beautiful Chorus
Dancing in the Moonlight – Yonder Mountain String Band
Bad Decisions – Bastille
In The Blood – John Meyer
Those Nights – Bastille
You Know My Name – Chris Cornell
Slow Motion – Jarryd James
Boys Will Be Boys – Dua Lipa
4AM – Bastille
Wonder – Shawn Mendes
Summer Of Love – Shawn Mendes
Easy – Troye Sivan, Kacey Musgraves (feat. Mark Ronson)
Follow Your Arrow – Kacey Musgraves
A Little Less Conversation – Elvis Presley
Give Me The Future – Bastille

JANE

DAVID: Kde jsi včera byla?

DAVID: Pořád se zlobíš? Chci se jen ujistit, že jsi v pořádku.

První zpráva od bráchy je z dnešního rána. Ta druhá přichází těsně předtím, než se znovu pustím do práce. A zřejmě pak napsal další, protože jakmile telefon zastrčím, zavibruje mi v kapse. Na záchodě jsem byla nejvýš minutu, protože jsem nechtěla nechat Chase s hosty tak dlouho samotného. V bistru je dnes během oběda nezvykle plno. Téměř všechny stoly jsou obsazené. I kdybych chtěla, neměla bych čas bratrovi odpovědět.

Spěchám od stolu ke stolu a pokaždé mímám starého Franka, který sedí jako přilepený s kloboukem na hlavě pod plakátem Katharine Hepburnové. Je tu zatracené vedro. Nejspíš je něco s klimatizací, protože běží naplno. A tak k čerstvé kávě rozdávám ledovou vodu. Na kus papíru čmárám další tři objednávky, kasíruju a sbírám prázdné sklenice, dokud se mi nenaskytne další příležitost rychle zkontrolovat mobil.

DAVID: Je mi to líto, Jane. Máš pravdu. Ve všem. Nevím, jak jinak se ti mám omluvit. Prosím, mluv se mnou.

Vážně zvažuju, že si ho zablokuju, protože... Jeho zprávy prostě bolí. Ale je to David. Víím, že ho to mrzí. A že je mu to opravdu líto. Nejspíš ho teď trápí špatné svědomí. I tak bych ho nejradši svázala do pytle a hodila do Contoocooku, protože...

„Haló!“ V mém zorném poli se objeví ruka a já ucuknu. Když můj pohled padne na tmavovlasého muže v modré polokošili, automaticky sraštím čelo.

Alex Garland. Nebo idiot v polokošili, jak mu říkám.

„Dvě sklenice ledového čaje bez citronu, prosím.“

Dvě sklenice? Pokud vím, sedí tu sám. Jako obvykle. Nejspíš nemá žádné kamarády. Když je někdo tak příšerný jako on, není se čemu divit. „Obě najednou?“ ptám se a vzápětí se proklínám. V devíti případech z deseti tenhle idiot na všechno odpovídá nějakým jízlivým komentářem.

„Zřejmě chvíli potrvá, než se tu zas objevíš.“

Sakra, to už čeká tak dlouho? Chase trvá na tom, aby každý host dostal první drink nejpozději do tří minut po příchodu. Tváře mi zaplaví červeně. Nechci se Alexovým arogantním tónem nechat rozhodit, ale nedaří se mi to. „Hned to přinesu,“ procedím skrz zaťaté zuby.

Alex sklopí oči k notebooku před sebou a do čela mu spadne tmavý pramen vlasů. Jeho prsty už začínají ťukat do klávesnice, když si pro sebe tiše zahuhlá: „Nejspíš nemáme stejný smysl pro dochvilnost.“

To je ale blb. „Vidíš, jak to tu vypadá.“ Můj omluvný smích zní nejspíš jako zavření, ale na tom stejně nezáleží, protože on se mi dál nevěnuje. Alex Garland sem nejenže chodí pořád sám, ale začínám si myslet, že se chová jako kretén schválně, aby se nemusel s nikým bavit a mohl v klidu pracovat. Zdá se, že to funguje.

Cestou k pultu mě zastaví další dva hosté a objednájí si pití a hamburgery. V bistru pracuju teprve měsíc. Nemám to všechno ještě úplně zaběhnuté, ale zatím jsem práci vždycky zvládala s nadšením, úsměvem a jiskrou v oku. Až na Alexe Garlanda – tohohle idiota, který se tu vždycky několikrát týdně objeví ve slušivé polokošili a plátěných kalhotách, jako by se zrovna vracel ze zahradní slavnosti. Nejspíš mu dress code natiskli do rodného listu.

Abych mu nedala další příležitost k útoku, umíním si, že idiotovi v polokošili to jeho pití přinesu jako úplně prvnímu. Když ale dojdu k baru a podávám šéfovi lístky s objednávkami, ustaraně si mě prohlédne.

„Ty se taky potřebuješ napít, Jane,“ prohlásí Chase tak přísně, jako by osobně zodpovídal za můj pitný režim.

„Později, až tu nebude tolik lidí.“ Jakmile odmítnu, začnu toho litovat, protože mám krk vyschlý podobně jako chleba, co jsem dnes ráno šlohla z kuchyně. Včera jsem přespala tady v Chaseově kanceláři. Tajně. Ten chleba by ale nikomu neměl scházet, protože už byl pořádně tvrdý. Nemůžeme přece hostům servírovat něco, o co si vylámou zuby. „Anebo možná jo,“ opravím se. „Dáš mi trochu vody?“

Chase s úlevou přikývne. Nalije mi sklenici, a jen co ji přiložím k ústům a nechám svůj pohled chvíli bloudit po místnosti, okamžitě se setká s Alexovým tmavým očima a zvednutým obočím. No super. Teď mě přistihl, že hasím žízeň dřív než on.

Okamžitě sklenici odkládám. „Můžeš mi nejdřív udělat ty dva ledový čaje?“

Chase kývne hlavou, naplní sklenice kostkami ledu a plátky citronu, pak do nich nalije čaj a ještě je ozdobí mátou, načež mi je položí na táč. Popadnu ho, abych to měla co nejrychleji za sebou, a zamířím zpět k Alexovu stolu, kde se ho host od sousedního stolu právě ptá, jestli si může vzít jednu z volných židlí. Alex přikývne, ale když muž židli odtahuje pryč a přitom s ní zavadí o stůl, Alex viditelně ucukne a zatne zuby.

„Je mi líto, že jsi musel čekat tak dlouho,“ říkám spěšně. Vypadá napjatě.

„Šlo to rychleji, než jsem čekal.“

Má to být úsměv? Ne, pravděpodobně jen mimovolná svalová kontrakce. „To je fajn, že tě ještě dovedu překvapit.“ Na okamžik obracím oči v sloup, ale hned se zase vzpomatuju. Chovat se tak hrubě k hostovi je nepřijatelné, zvlášť když jsou Alex a Chase tak dobří kamarádi. Ale tohle jeho arogantní chování mě prostě vytáčí. „Chceš si objednat něco dalšího? Třeba bagel?“ Jí je pořád. Jen o víkendech ne. To si vždycky objedná něco sladkého... A proč jsem si toho vůbec všimla?

Teď vypadá nějak roztěkaně. Muž u vedlejšího stolu se pokouší zapálit čajovou svíčku ve sklenici na stole a Alex ho bez přestání propichuje očima. Sakra, měla jsem zapálit svíčky, ale dneska ráno jsem na to zapomněla.

„Zatím ne, děkuju.“ Alex vraští čelo, když se konečně podívá na sklenice s čajem.

No super... To znamená, že ho teď musím každých pár minut chodit kontrolovat, kdyby si chtěl náhodou něco objednat. „Tak dej vědět.“ Znovu na něj kývnu a chystám se odejít, když mě Alex zadrží.

„Omlouvám se, jestli byla moje objednávka příliš složitá, ale chtěl jsem ledový čaj bez citronu.“

„Cože?“ Trhnu sebou a obrátím se k němu.

Zdvihá obočí. „Ledový čaj.“ Ukáže na sklenice. „Objednal jsem si ho bez citronu. Citron – možná to znáš. Žlutý, oválný, kyselá dužina...“

Zatraceně.

Vlastně si vzpomínám, že to říkal. Tak proč jsem proboha nedávala větší pozor a nepředala to Chaseovi? S obličejem celým rudým se natáhnu, abych si vzala sklenice zpátky, když se Alex zeptá:

„Máš to docela daleko. Nemám ti to radši napsat?“

Nevím, co přesně se ve mně děje, ale nějak mi v tu chvíli v hlavě přeskochí. Možná je to proto, že mě hádka s Davidem tolik tíží. Možná taky proto, že jsem se tak špatně vyspala a málem si na úzkém gauči v Chaseově kanceláři rozlámala záda. Ale možná i proto, že mi před čtyřmi měsíci zemřela maminka a já se pořád bojím, že se při nejnevhodnějších příležitostech rozpláču. (A začít bulet před Alexem by byl zlý sen.)

Nebo to možná není vůbec nic z toho. Možná je to tím, že mi Alex vždycky dává pocítit, jak neschopná podle něj jsem. Jemu je dvaadvacet a chystá se právě dokončit bakalářské studium politologie, jak říkal Chase. Já jsem naproti tomu odmítla stipendium na UNH, abych mohla letos pracovat na plný úvazek a podporovat

bráchu. Pozítří mě čeká další schůzka na studijním, protože jsem se na školu přihlásila znovu, ale mám pocit, že se mnou Alex jedná jako s člověkem druhé kategorie jen proto, že pracuju tady v bistru. A teď, v téhle chvíli, je toho na mě nějak moc.

„Děkuju, ale budu si to pamatovat,“ řeknu nezvykle tiše. Přitáhnu si obě sklenice k sobě, ale místo toho, abych je zvedla a přinesla mu nové, vylovím prsty ze sklenice první plátek citronu. A pak druhý. Srdce mi při tom buší až v krku. *Tohle nemyslíš vážně, Jane!? Vážně jsi mu ve sklenici vymáchala prsty!*

Bože, doufám, že to Chase neviděl. S pocitem v žaludku, který je dokonalou směsicí vzdoru a strachu z vlastní odvahy, posunu sklenice zpátky k Alexovi. „Lepší?“

Čekám, že začne jančit. Nebo se hlasitě dožadovat šéfa. Jenže Alex ani nemukne. Otevře ústa, ale pak je zase zavře a polkne. Doslova vidím, jak mu to v hlavě šrotuje. Nakonec sáhne po sklenici napravo.

„Ano, to je mnohem lepší.“

JANE

Dáte si něco k pití, slečno...“ Svraštělé obočí se znovu vynoří nad okrajem papíru, když paní Paigeová najde moje jméno. „... Riversová?“

„Moc ráda.“

Už patnáct minut sedím v kanceláři studijního poradce a zírám na rodinnou fotografii paní Paigeové, zatímco ona prochází moji přihlášku.

Vráska na čele už má tak hluboké, že nejspíš bude na konci dne potřebovat botox, jestli se na mě bude dál takhle dívat. Nalije mi sklenici vody, a když se pro ni natáhnu, rozevře se mi široký výstřih bílých košilových šatů. Rychle upravuju látku a doufám, že si paní Paigeová nevšimla mé jizvy. Ne že by byla nějak zvlášť nápadná nebo že bych se za ni styděla, ale... Nechci to s ní probírat.

„Na jaře jste dostala nabídku na stipendium, ale vzápětí jste ji odmítla. Nyní se sem opět hlásíte. Proč jste se tu nakonec rozhodla studovat?“

Dobře, tohle taky nechci probírat.

Protože teď mám na to peníze. Protože jsem tu vždycky chtěla studovat. Protože jsem mezitím zjistila, že život může v jedné vteřině skončit. Že se pak celý svět roztříští a že je těžké slepit všechny ty střípky dohromady. A teď se bojím, že nežiju správně. Tohle místo na univerzitě musím získat. Chci vzít svůj život do vlastních rukou a vyzkoušet si, co dovedu. Udělala bych pro tuhle šanci cokoli.

Úplně špatná odpověď. Připravila jsem se na otázku, proč jsem se místa na škole vzdala, a teď ze sebe jen stěží soukám odpověď. „Já...

v naší rodině došlo k úmrtí,“ vysvětluju mlhavě. „Bylo to těžké období a já se nemohla soustředit na studium tak, jak mám v úmyslu.“

Těžké je slabý výraz. Poslední čtyři měsíce byly nejhorším obdobím mého života. Horší, než když jsem přišla k té jizvě na klíční kosti. Horší než cokoli jiného. David a já jsme zůstali odkázáni sami na sebe a bez peněz. Aby mohl brácha pokračovat ve studiu, odmítla jsem sama stipendium, abych mohla vydělávat a podporovat ho, stejně jako David podporoval celý můj život mč. Dělal pro mě všechno. Vozil mě k lékaři, vařil mi, pral mi, spravoval mé oblíbené oblečení, pekl mi dorty k narozeninám, běhal za mnou s každou hloupostí, kterou jsem si vyvzpomněla, a když jsem byla smutná, skládal pro mě ta nejroztomilejší origami zvířátka. On...

Sakra! Pořád jsem na něj našťvaná, ne? Paní Paigeová narovná na stole rodinnou fotografii, takže už nevidím na jejího manžela a dvě roztomilé holčičky. Což je možná dobře, protože pak nemusím myslet na to, že my už si takovou fotku nikdy neuděláme.

Setřesu ze sebe tu myšlenku, zvednu bradu a podívám se paní Paigeové do očí. „Ale teď už jsem připravena věnovat se studiu na newhampshirské univerzitě naplno. Moje životní situace se změnila, ale mé cíle zůstávají stejné.“

„Stejně cíle. To je zajímavé, že to říkáte, slečno Riversová, protože tu uvádíte jiné údaje než ve své první žádosti a změnila jste i obor.“ Prolistuje dokumenty a pak položí štos papírů na stůl.

„Abych byla upřímná, váš motivační dopis jsem jen zběžně prolétna. V podstatě se skládá pouze z obvyklých frází, které najdete na všech poradenských stránkách na internetu. Na naší univerzitě prověřujeme žádosti o přijetí komplexně. Ano, známky jsou důležité, ale my chceme také vědět, kdo jste a čím můžete přispět naší komunitě. Takže: Proč chcete nyní studovat politologii jako vedlejší obor?“

Dobře. Hezky nádech. Přesvědčit paní Paigeovou rozhodně nebude hračka. Proč chci najednou studovat politologii? To je dobrá otázka. Ale tu jsem čekala. Jen jsem nečekala tak nepříjemný tón.

Byla jediným člověkem na webových stránkách univerzity, který měl pod svým jménem uvedeno, jakými zájmeny si přeje být oslovoována (a sice ona/její). Proto jsem si s ní domluvila schůzku. Protože to ukazuje, že je tolerantní. A progresivní. Že jí záleží na lidech, kteří jsou jiní. Možná jsem to přecenila. Každopádně nemá k práci nedbalý přístup.

„Uvědomila jsem si, že ženská a genderová studia sama o sobě mé zájmy nepokrývají. Chci pochopit, jak funguje politická scéna, a hlavně jak se do ní mohu sama zapojit. Rasismus, třídní rozdíly a životní prostředí jsou témata pro naši společnost velmi důležitá, a proto chci jako druhý vedlejší obor studovat také vedení v oblasti sociální spravedlnosti, abych si rozšířila obzory a mohla sama aktivně ovlivňovat budoucnost. Zajímám se o udržitelnost, o prostředí, v němž žijeme, a chci se i naučit, jak ke stejnému zájmu motivovat ostatní.“ Páni, ohromuju sama sebe, jak promyšleně to zní.

Paní Paigeová to tak zřejmě necítí, protože pokračuje ve výslechu:

„Jaký kontakt s politikou jste dosud měla? Čím se zabýváte?“ Předkloní se a na okamžik to vypadá, jako by si chtěla svá velká ňadra položit na desku stolu. „Nebo jinak řečeno, máte nějaký politický vzor?“

Tluče mi ještě srdce?

Jestli mám nějaký politický vzor?

Dlouze si odkašlu a pak teprve začnu mluvit:

„Já... obdivuji Ala Gorea kvůli jeho politické angažovanosti v ochraně životního prostředí, ale... no... Nenazvala bych ho nutně svým vzorem.“ To byla dobrá odpověď. Většina lidí má Ala Gorea ráda, takže mi nehrozí žádná kontroverze. A zároveň se nepodbízím. To je pro mě plus.

Paní Paigeová přikývne a něco načmárá do mojí přihlášky. „Al Gore pochází z rodiny politiků. A co vy, slečno Riversová? Pocházíte z politicky aktivní rodiny?“

Nemám vůbec žádnou rodinu. Mám jen Davida.

Něco mě šimrá na zátylku, potím se a nejraději bych na sebe vylila celý kýbl vody. Třesoucíma se rukama sáhnu po sklenici a vypiju ji až do dna. Udělám to i proto, abych získala čas.

Pocházím z politicky aktivní rodiny?

Ne.

A přece.

Možná?

Počítá se ten, kdo mě zplodil, i když jsem se s ním nikdy nesetkala? Pravděpodobně ne. Několikrát polknu, i když už nemám v ústech vodu, a očima se držím rámu obrazu před sebou.

Ovšemže pocházím z politicky aktivní rodiny. Můj biologický otec je politik. Určitě ho znáte. Jmenuje se William Hayden a je demokratickým kandidátem na guvernéra státu New Hampshire. Nejslibnější kandidátem, pokud věříte průzkumům.

Jak ráda bych to teď řekla a vzala paní Paigeové vítr z plachet, ale nemůžu. Nikdo kromě Davida a Haydenových o tom neví.

„No,“ začnu a zamžourám na prázdnou sklenici. Ne, nebudu o svém původu mluvit. Protože to mám zakázáno. Protože je to hajzl. Protože by to ohrozilo jeho volební kampaň a mohl by se mi pak mstít. A taky proto, že se ke mně nechce znát. Obzvlášť proto.

„Moje rodina není politicky aktivní,“ začnu, a když se paní Paigeová nadechuje ke slovu, pokračuji rychle dál. „Ale nemyslím si, že je to nutné k tomu, aby se člověk sám politicky angažoval. Existuje mnoho skvělých političek z nepolitické rodiny. Například Kamala Harrisová?“ Jsem si docela jistá, že jsem svůj argument právě obhájila.

„Dědeček Harrisové byl vysokým úředníkem indické vlády.“

Aha.

Poposednu si na židli dopředu. „Tak teda Alexandria Ocasio-Cortezová. Je kongresmanka a pochází z nepolitické rodiny. Její otec je architekt a matka vytírala podlahy a řídila školní autobus. Myslím, že tyto zkušenosti a její portorikánský původ ji k tomu, aby

se angažovala v politice, předurčily.“ A pak začnu žvanit a koleduju si jako ještě nikdy: „Moje matka sice neřídila školní autobus, ale byla samoživitelka. Celý život pracovala v sektoru služeb a neuvěřitelně dřela, aby mě a mého bratra uživila. Paní Paigeová, ptala jste se mě na moje vzory a kromě mé matky je pro mě velkým vzorem právě Ocasio-Cortezová. Od chvíle, kdy o ní po jejím projevu o sexismu v Kongresu republikán Ted Yoho prohlásil, že je zasraná mrcha. Myslím, že byla skvělá. A jestli tohle znamená být zasraná mrcha, pak jí chci být taky.“

Že chci být zasraná mrcha? Panebože! Opravdu jsem to právě řekla? Opravdu jsem tenhle výraz pronesla na studijním oddělení na UNH? A to hned dvakrát? Obličej mi rudě žhne. Kde mám tašku? Měla bych se sebrat a jít, než mě vyhodí. Tohle jsem projela. Potlačím nutkání kousnout se do rtu a místo toho pevně zatínám zuby v očekávání toho, co teď nepochybně přijde. Ale namísto aby paní Paigeová ukázala rukou ke dveřím, se uvolněně opře do křesla. „Alexandria Ocasio-Cortezová je demokratická socialistka.“

Copak mě nevyhodí? Dává mi další šanci? Jen s obtížemi znovu otvírám ústa. „Já... vím.“

„A Yoho se poté omluvil se slovy, že se nechal příliš rozvášnit. Co si o tomto vysvětlení myslíte? Ocasio-Cortezová to měla jako omluvu přijmout. Koneckonců každý se v debatě někdy rozohní, nemyslíte, slečno Riversová?“

Paní Paigeová na mě hledí plna očekávání. Co ode mě čeká teď? Mám jí přitakat? Jestli mi nedá doporučení, pak to místo na univerzitě nikdy nedostanu. Ale kdybych s ní prostě souhlasila, pak bych si toto místo na univerzitě nezasloužila – alespoň si to nemyslím.

„Ne, myslím, že tahle omluva nestačí,“ řeknu a málem se mi zatočí hlava. „Yoho se jako politik zachoval nezdvořile a sexisticky. Tvrdí, že je slušný člověk, jen proto, že má ženu a dcery, což je nesmysl. Touto neuctivou urážkou se však odhalil. Jeho útoky nemají nic společného s rozvášněním. Řekl to proto, že jde o ženu, která se nenechá umlčet. A on se svou chabou výmluvou snaží legitimizovat,

že tak přistupuje i k ostatním ženám a dívkám. Je to sexistické.“ Bože, mně je ale vedro! Jsem rozpálená zevnitř i zvenčí a odhrnuji si z obličeje prameny vlasů, které mi opět vyklouzly z copu a lepí se mi na čelo jako rozvařené špagety.

Paní Paigeová přikývne. „Takže si myslíte, že slušný muž se k lidem chová s úctou?“

„Přesně tak. A slušná žena také.“ Vzpomenu si na zájmena na její profilové stránce a dodám: „A i všichni ostatní lidé. Bez ohledu na pohlaví, k jakému se hlásí.“

„Musím uznat, že máte nadšení pro věc, slečno Riversová.“ Ted se usměje.

Je to dobře? Znamená to, že mi pomůže? Zdvihnu tázavě obočí.

„Chci tím říct, že se mi líbí, s jakým zápalem zastáváte svůj postoj. Bez ohledu na to, zda ho sdílím, nebo ne.“

„A to znamená, že mou žádost podpoříte?“

„Přesně tak.“

Nemohu uvěřit svému štěstí. Ano! Bez přemýšlení zvedám ruku ke stropu a svírám ji v pěst. Pak ji zas hned spouštím a strkám pod stůl. Stále ale nedokážu potlačit úsměv. „Děkuji, paní Paigeová.“

„To ještě nic neznamená,“ říká věčně. „O přijetí tím není rozhodnuto. Úmrtí v rodině nemůžeme brát v úvahu, je mi to velmi líto. Ale vaše včasná přihláška na příští rok ukazuje, že máte o studium velký zájem.“

Znovu vezme do rukou mou přihlášku a nakreslí do pravého horního rohu nějaký symbol. Předpokládám, že je to něco jako „palec nahoru“. Pak přelétne očima informační text. „Nezapomeňte si včas zažádat o státní stipendium. Po ověření osobních údajů vám oddělení finanční pomoci zašle e-mail s informací, zda a případně jakou podporu můžete očekávat.“

„Ehm.“ Odkážu si a snažím se upoutat její pozornost, ale paní Paigeová už strká můj formulář do hnědé složky, kterou pak položí na přeplněný táč s odchozí poštou.

„Já jen, že... tentokrát o stipendium nežádám. Mezitím se totiž... změnila moje finanční situace.“ Protože moje nevlastní sestra Abbi na mě proti vůli svého otce přepsala peníze z dědictví po svém – našem – dědečkovi, když se o mé existenci dozvěděla. Nyní jsem nezávislá. Přísně vzato jsem dokonce bohatá, i když nepocházím z dobré rodiny. Už několik týdnů vlastním akcie společnosti Hayden Paper Group, jednoho z největších výrobců papíru v zemi. Jde o podíly ve společnosti mého biologického otce, který z toho určitě nemá radost.

Nepotřebuju studentskou půjčku.

Páni. Tahle skutečnost je tak neuvěřitelná, že jsem si na ni pořád nezvykla. Celý můj život musela moje rodina na všechno dřít. A teď, když si můžu bez problémů dovolit spoustu věcí, se neodvážím dotknout ani centu z toho, co na mě Abbi převedla. Krom koupě šatů, které mám právě na sobě. Chci to místo tak moc, že nehodlám vyhodit ani dolar za zbytečnosti. Každý cent, který mám, jde na nejdůležitější projekt mého života. A nejdůležitějším projektem mého života...

... jsem já.

„Dobře.“ Paní Paigeová ani nevzhledne. „Předložíte tedy doklad o financování. Jsme hotovy.“

Její tón mě málem odfoukne ke dveřím kanceláře. Poté, co jí poděkuju za její čas, zavřu za sebou dveře, klusám chodbou jako v transu a odcházím ven z budovy. S každým krokem zrychluji. Těžko se mi věří, že už to mám za sebou. Všechno je to naprosto neskutečné. A teprve když mě venku udeří sluneční žár do obličeje, dojde mi, jak dobře rozhovor dopadl. Půjdu studovat! Opravdu a skutečně půjdu na vysokou! Začnu se nahlas smát, tančím šílený tanec po chodníku a je mi úplně jedno, jestli mě při tom někdo uvidí.

Paní Paigeová mě doporučí, takže to místo musím získat. Dostanu ho! Bože, potřebuju to někomu říct. Jsem tak nadšená, že bych mohla prasknout. Úplně udýchaná přeruším svoje trsání a vytáhnu z kapsy mobil. Palcem se automaticky dotknu prvního kontaktu, který je

označen hvězdičkou za oblíbený, a přiložím si telefon k uchu. Bez vy-
zvánění se okamžitě ozve zpráva: „Je nám líto. Volané číslo neexistuje.“

Ne.

Ne-ne-ne-ne-ne.

Smích mi drhne v krku. Na okamžik zůstanu jako ochromená
a poté, co se hlášení opakuje, v panice stisknu červené sluchátko.

Začnou mě pálit oči. Zapomněla jsem na to, vytěsnila jsem to
z mysli. Jak se to mohlo stát? Znovu. Na začátku se to dělo častěji, ale
ještě teď? V prvních dnech, kdy ještě platila smlouva s operátorem,
jsem někdy dokonce nechávala vzkaz v hlasové schránce, protože jsem
na to na chvíli – na jednu krátkou blaženou chvíli – zapomněla.

Na všechno.

Co se stalo.

Že jsme s Davidem sami.

Že už nic nebude jako dřív.

Ale myslela jsem, že jsem to už překonala. Jsou to téměř čtyři
měsíce, ale teď mě to zase zasáhlo jako meteorit, jako by se to stalo
teprve včera. Proboha, proč jsem to číslo už dávno nevymazala? Proč
jsem ho jen vytočila? Proč to tolik bolí, když vím, že na druhém
konci linky mi to nikdo nevezme?

Už. Nikdy.

Musím se přinutit obrazovku znovu odemknout. Bolí to. Pohled
na tu profilovou fotku mě prostě drásá. Protože se na něm usmí-
vá, protože vypadá šťastně a bezstarostně a ten okamžik trval tak
krátce. Ale nemůžu se té bolesti, tomu smutku znovu oddat. Teď
už ne. Teď ne. Budu studovat. Začínám úplně nový život a musím
s tím skoncovat.

Žaludek se mi stáhne, když opět vyvolám kontakt a přejdu na
„Upravit“. Pomalu odtrhnu oči od její usměvavé tváře a sjíždím dolů,
až dojdou k řádku „Smazat kontakt“. Klikám.

Opravdu si přejete smazat kontakt „Máma“?

Ano.

JANE

Vymazala jsem mámu. Mám pocit, jako by mi někdo rozerval srdce v půli a pak ho jen halabala slepil dohromady. Pálí mě oči. Celou cestu do bistra jsem probřečela. Mám tak stažené hrdlo, že mě to všechno, co se stalo, snad udusí. Tak ráda bych teď slyšela Davidův hlas.

Dochází mi, jak moc, teprve když autobus odbočí na silnici k Chaseovu bistru. Tady máma donedávna pracovala. Sem jsme s Davidem chodívali a klábosili o všem možném. Bistro je jako náš druhý domov. Přála bych si, abychom se nikdy nepohádali. Nebo abych mu dovedla prostě odpustit. Pak bych mu mohla říct o tom, jak jsem omylem vytočila mámino staré číslo a jak to bylo hrozné. Řekla bych mu, jak mi dopadl pohovor. Je jediný člověk, kterého to opravdu zajímá. Koho zajímám já. Kdybych se mu svěřila s tím proslovem o zasrané mrše, nejdřív by sice zděšeně vyjekl: „Sakrapráce, Jane!“, a pak by vyprskl smíchy. A nakonec by mi řekl, že mě stejně vezmou, protože jsem chytrá, a že mi věří.

Polknu a potlačím vzlyk, který se mi už zase dere z hrdla. Musím se dát dohromady. Když kousek za autobusovou zastávkou zahýbám za roh, vidím, že před bistrem již čeká první host. Rychle si zkontroluji čas na telefonu a zamrkám. Jdu pozdě, i když jsem dnes měla otevřít. Kromě toho s očima opuchlými od bulení nejspíš vypadám hrozně. Fakt super. Chase bude vyvádět, až se to dozví.

Otrů si oběma rukama obličej, několikrát se zhluboka nadechnu a uhladím si šaty. Látka se mi lepí na záda, protože i na srpen je příliš vlhko a klimatizace v autobuse nefungovala. V sandálech spěchám ke

vchodu, kde starý pán hněte v rukou bekovku. Neovládnu hlas a vyrazím ze sebe zastřené „Dobrej, Franku.“ Přitom jsem zatraceně ráda, že tu je. Jsem za tuhle práci vděčná, protože to znamená, že nemám čas myslet na mámu. Nebo na Davida, který mě tolik zklamal. „Moc se omlouvám, že jsem vás nechala čekat. Pozvu vás hned na kafe, jo?“

V odpověď se mi dostane jen zabručení, protože Frank toho nikdy moc nenamluví. Vlastně nemluví vůbec. Je to stálý host a chodí sem téměř každý den. Dříve dělal v rozhlasu a pravděpodobně tam všechna slova vymluvil. Alespoň tak si to představuji. Klíče cinknou o rám, když odemkám a povzbudivě na něj kývnu. Mnohem povzbudivěji, než se cítím. Ale tohle je moje práce. Jde o to, aby sem hosté rádi chodili a odcházeli spokojeni. A já svou práci chci dělat dobře. Alespoň jednu věc chci dělat opravdu dobře.

Frank mě následuje svým typickým šouráním a odhodlaně míří na své oblíbené místo. Stěny bistra jsou polepené filmovými plakáty a dalšími poklady: autogramy, snímky starých filmových hvězd a několika filmovými klapkami, které se Chaseovi podařilo získat na aukci. Jdu rovnou k obrovskému chromovanému kávovaru, kterému trvá skoro deset minut, než se zahřeje, a pak mizím s další omluvou vzadu, abych v kuchyni rozsvítila a vyndala z lednice těsto.

Je to dobrý pocit mít něco na práci. Leyla, naše kuchařka, jde dnes ráno k lékaři a dorazí až v jedenáct. Ale před pár dny mi ukázala, jak dělá palačinky a omelety, tak doufám, že to zvládnu sama. Jestli tedy nebude nějaký neobvyklý šrumecek a nikdo nebude mít žádné zvláštní požadavky. A pokud se neobjeví ten idiot v polokošili. Nevím, jestli bych ho dneska zvládla... Protože dnešek začal opravdu těžce. Ale já to místo na škole dostanu a do té doby mám tuhle práci. Líbí se mi tu. Chase je hodný šéf. Alespoň dokud nezjistí, že jsem dnes přišla pozdě a Frank musel čekat před zamčenými dveřmi. Zrovna dnes, když je Leyla u lékaře.

Sotva si domýji ruce, když mi začne vibrovat mobil. Když ho vytáhnu z kapsy, spatřím na displeji bratrovu fotku. David. Pod žebry

se mi melou dva pocity. Jsem na něj stále tak našťvaná a zároveň mi tolik chybí – jeho klidné chování, jeho spolehlivost – že bych mu nejraději všechno odpustila. Nemohu si pomoci. Při třetí vibraci to zvednu.

„Ano.“ Na víc se nezmůžu. Tři dny. Tři dny už s ním nemluvíím poté, co se mi přiznal, že byl minulý týden s mým biologickým otcem v Hopkintonu. Na jeho pozemku, v jeho baráku. Protože tam doprovázel mou nevlastní sestru Abbi. Protože ji miluje. A že tam spolu fotili pro tisk Haydenův *Příběh z domova*. Tři podělaný dny a já tomu pořád nemůžu uvěřit.

Davidovi se zatají dech. „Díky Bohu! Prosím, nezavěšuj zas hned, Jane. Fakt jsem si dělal obavy. Nestalo se nic? Jsi v pohodě?“

S odpovědí čekám dlouho. Pak řeknu: „Samozřejmě, že jsem v pohodě. Včera jsem přespala v bistru.“ Protože jsem to doma už nedokázala vydržet. David se pořád omlouval a já už to prostě nemohla vystát. Chtěla jsem – musela jsem – odejít.

„Bože.“ Z jeho hlasu slyším jak úlek, tak úlevu. „Na tom úzkém gauči v Chaseově kanceláři?“

Přejeďu prsty po okraji mísy s těstem na lívance, odklopím víko a snažím se zachovat klid. Přitom mám chuť na něj křičet. „A kde asi jinde? A jo, bylo to stejně nepříjemné, jak si to teď představuješ.“ Útočím na těsto naběračkou, i když ho není potřeba míchat nijak divoce, ale pokud něco neudělám, tak se asi zblázním.

Nejspíš se vůbec nezlobím na něj. Jsem našťvaná na svůj život, na všechno! Jsem našťvaná na mámu, že takhle umřela, a na sebe, že jsem byla tak hloupá, že jsem se vzdala stipendia a vzala tuhle práci. Nemám vztek proto, že se David musel zamilovat do mé nevlastní sestry... Nebo proto, že přede mnou tak dlouho tajil, že zná mého biologického otce. To jsem mu už odpustila. Ale ta věc s rodinnou fotkou? Ztraceně! S tím se stále nedokážu vyrovnat. Rodinné fotografie jsou mou Achillovou patou. Na rodinné fotky jsem háklivá.

„To je pitomost, Jane. Nemusíš spát v bistro. Jestli...“ Váhá. „Jestli je to tak hrozné... Chci říct, chápu, jestli se mnou teď nechceš bydlet. Ale tohle je i tvůj byt a my jsme z máminých posledních peněz nezaplatili nájem na celý rok dopředu, abys přespávala v bistro. Já... můžu se třeba odstěhovat sám.“

Chce se odstěhovat? A kam? K Abbi a jejím rodičům? K mému biologickému otci? To bych nezvládla.

„Prosím, vrať se domů,“ říká. „Omlouvám se. Moc mě mrzí, že jsem ti to neřekl dřív.“

„A kdybys mi to řekl předem a já nesouhlasila, tak co?“ zasyčím. „To bys do Hopkintonu nejel? Nenechal by ses vyfotit s Abbi a jejími rodiči?“

„Jane, já...“

„Ale nech toho! Víím, co chceš říct. Že jsi nemohl vědět, že si s tebou udělají to pitomý rodinný foto. A že jsi prostě nemohl odmítnout. Udělal jsi to jen kvůli Abbi,“ vrčím, ale je mi vlastně do breku. David by pro Abbi udělal cokoli. Proto s ní šel do domu jejích rodičů, i když mi řekl, že do toho baráku už nikdy nevzkročí. Dobře, ne, to není pravda. To nikdy neřekl. Jen jsem to předpokládala, protože by to bylo jediné slušné.

„Abbi musela být u tohoto *Příběhu z domova*. Slíbila to rodičům, protože nechce pokazit Haydenovu volební kampaň. I pro ni to byla nepříjemná situace. A když se mě Hayden před novináři zeptal, jestli chci být s nimi na fotce, co jsem měl dělat? Udělat scénu? Vážně bys ode mě čekala, že tam nechám Abbi jít samotnou?“

„Jo,“ vyhrknu, ale vzápětí se opravím, protože to je ode mě opravdu hnusné. „Ne, samozřejmě... To bych po tobě nechtěla. Jen si myslím, že je zatraceně... nefér, že vždycky děláš tu správnou věc. Protože...“ Hledám slova. „Pro tebe a Abbi to správná věc je, to víím. Ale pro mě je to prostě hrozný. Vezmeš ji do Hopkintonu, aby si Haydenovi mohli hrát na šťastnou rodinku. Och, jaká je to vzorná rodina vzorného demokrata, ani stopy po nějaké nemanželské

dceři, co pracuje v bistru. A pak se k nim přidáš, jako bys byl jejich milovaný zeť. Jen tě pro tu svou zasranou kampaň využívá, protože vedle jeho dcery vypadáš dobře.“

Když David odpovídá, zní, jako že ho to bolí: „Vím, že to bylo na hovno a že ti to nejspíš bude úplně jedno, ale neudělal jsem to kvůli Haydenovi, ale kvůli Abbi. Věř mi, že je jí to všechno proti srsti stejně jako tobě. Nepřeje si to utajení. Chce, abys ho poznala. Aby...“

„Na to může zapomenout. Dobře víš, že se se mnou její otec setkat nechce. A i kdyby ano, já s tím chlápkiem nechci mít nic společného.“

Abbi se už několik týdnů snaží přesvědčit svého otce, aby se se mnou setkal. Svého otce. Našeho otce. Nevím, co si od toho slibuje. Ale nejhorší na tom je, jak mě to bolí. Vědět, že ho k tomu Abbi musí přemlouvat. Zarývá se to do mě jako trn. I když by nemělo. Nemělo by mě zajímat, co se děje v mysli nějakého chlápka, který měl před nejmíň sto lety poměr s mou matkou. Nezná mě. Vůbec neví, kdo jsem. Mělo by mi to být jedno. Ale obávám se, že není. A tahle rodinná fotka s mým bráchou... Ta mi sebrala pevnou půdu pod nohama. Doufám, že ji nikdy neuvidím. Williama a Maree Haydenovy vedle Abbi a mého bráchy a pod nimi jejich jména pěkně zleva doprava... Je mi zle, jen když na to pomyslím, protože to je čiré pokrytectví.

„Nemůžeš předstírat, že je to všechno normální, Dave.“ Zašeptám, protože dveře do restaurace jsou otevřené a mně teprve teď dojde, že Frank to musí všechno slyšet.

„To já přece sakra vím.“ Hlučně vydechně. „Je to na hovno a mně je to líto. Nejradši bych to vzal zpátky.“

Věřím mu. Vlastně jsem si naprosto jistá, že ho to ničí. Ale to nic nemění na tom, že David musí dodržovat Haydenova pravidla a v jeho přítomnosti předstírat, že vůbec neexistují.

Cinká dveřní zvonek a já sebou trhnu. Překvapeně upustím naběračku, kterou jsem stále míchala těsto, a na šaty mi dopadnou mastné cákance těsta. No super! Ještě toho trochu!

Škvírou ve dveřích rozeznávám muže v kostkované košili.

„Už nemůžu mluvit, jsou tu hosti.“ Přidržím si mobil ramenem a rozepínám si šaty, pod kterými mám naštěstí ještě legíny a krátký top. Alespoň to je čisté. A taky si můžu vzít tričko z bistra.

Chystám se zavěsit, když se David zeptá: „A jaká byla dnešní schůzka na univerzitě? V osm hodin jsi měla mít pohovor na studijním.“

Nezapomněl. Samozřejmě, že ne. David si pravděpodobně nastavil na mobilu upomínku. Nikdy nezapomene na žádnou mou schůzku, protože na mě vždycky musel dávat pozor. Protože si pořád myslí, že to sama nezvládnou.

Vlastně jsem netoužila po ničem jiném než mu o tom říct. Ale při pomýšlení, že se za mě stále cítí zodpovědný, se ve mně zvedá vlna hořkosti. „Bylo to fajn,“ odpovím stroze. „Paní Paigeová mě doporučí.“

„Fakt? Páni, to je bezva.“

„To ještě nic neznamená,“ opakuji její slova, protože najednou nedokážu snést jeho nadšení. Jako by bylo naprosto překvapivé, že jsem to dokázala sama. Fakt díky. Svůj život si budu řídit sama, jsem už dospělá.

David slyšitelně vydechne. „Řekl bych, že to znamená hodně. Byli by hloupí, kdyby tě nevzali.“

Přesně vím, jak se při těch slovech tváří, a znovu mám knedlík v krku. „Už nemůžu mluvit, Dave, musím jít pracovat.“

„Dobře. Přijdeš dnes večer domů?“

„To ještě nevím.“ Ve skutečnosti tím ale myslím: Nevím, jestli s tebou chci dál žít v jednom bytě. Ne takhle. Udělala bych cokoli, aby to mezi námi mohlo být jako dřív. Když byla máma naživu. Ale takové už to mezi námi nikdy nebude.

„Nejspíš ne.“ Povzdechne si.

„Tak zatím.“ Zavěším.

A pak si narovná záda, protože už to stačilo. Už se nechci litovat.

„Dobré ráno, Randy,“ zavolám na muže v kostkované flanelové košili, který právě vešel. Je neoholený a pravděpodobně strávil venku několik hodin. „Kávu s sebou?“

„Buď tak hodná a pospěš si. Štěně mi tam venku už nedočkavě hrabe.“

Randyho už nějakou dobu znám a vím, že tím štěnětem myslí svůj nákladák o délce necelých devíti metrů, kterému tak láskyplně přezdívá.

„Pospíším si,“ řeknu, což bude nejspíš jen planý slib. Ten pitomý kávovar bohužel pořád ještě bliká, to vidím i odsud. Rychle vytáhnu ze skříňky pod pultem čisté tričko, právě když znovu cinkne zvonek. Vyskočím, oči mi vystřelí ke dveřím a srdce mi spadne až do kalhot. Dobře, do legín, protože kalhoty nemám.

Tmavé vlasy, plátěné kalhoty, polokošile a kabela přes pravé rameno. Alex Garland.

Prosím, ne.

Ne teď. Ne v den, kdy jsem se pokecala těstem na lívance a vypadám zplavená, jako bych právě vyšla z fitka, místo abych tu profesionálně odváděla svou práci.

Bůh mě musí opravdu nenávidět.

Proč by mně jinak posílal někoho jako Alex? Chodí sem čtyřikrát týdně a pokaždé mi dá poznat, že nejsem dost dobrá. Nemusí k tomu ani nic říkat, vyzařuje to z něj každým coulem jeho arogantního těla.

Bože, ať jde ten blb někam. Já jsem Jane Riversová, jsem chytrá a taky zatracená mrcha. Ale jsem i nepřipravená, vystresovaná a na-prosto labilní, protože můj život je jedna velká katastrofa. Ale budu v pohodě, jen od sebe musím odrazit všechno, co ze sebe ten idiot v polokošili vypustí. Budu k němu jako mílius, ať se svou podělanou povýšeností třeba udává.

Buď v klidu, Jane. Už jsi zvládla horší věci.

Randy něco vykládá, ale já ho neslyším, protože jsem plně upnutá na kluka v polokošili. Oči mám přikované k emblému na jeho hrudi,

který křičí jediné slovo: prachy! Všechno na něm vypadá draze a tak nějak čistě a uhlazeně. Jako by na rozdíl ode mě trávil hodiny žehlením oblečení. A teď kolem nás projde a ani nám nepopřeje dobré ráno. To je ale blb. Prudce odtrhnu pohled od Alexe Garlanda a otočím se na Randyho. „Cože?“

„To tu krávu musíš ještě podojit, nebo kde to vázne?“ Netrpělivě bubnuje kávovou lžičkou o pult.

Alex to slyšel. Samozřejmě, že to slyšel. Když prochází kolem, vidím, jak nespokojeně stáhne obočí, a to mi stačí k tomu, aby se mi zrychlil tep. „Ty víš, že jsem ti do kafe nikdy nedávala kravské mléko, že jo, Randy?“

„Cože, ses zbláznila?“ Randy upustí lžici. „Co je to za mlíko? Ten ovesnej šmejd, nebo co?“

Protože vypadá tak vyděšeně, musím se najednou smát. „Ne, sójové.“

„To si ze mě děláš prdel. To nemůžeš jen tak lít do kafe, po tom rostou prsa, sakra!“

Nasadím obzvlášť nevinný výraz a hlas mám najednou jako cukr-kandl. Možná taky proto, že doufám, že si toho Alex všimne. „Já myslela, že ty jsi na prsa. Kromě toho je ta věc s hormony naprostý nesmysl. To kravské mléko je plné růstových hormonů. Není zdravé.“ Nemůžu přestat sledovat Alexe, který si hledá místo dál vzadu. Činím se a nabízím Randymu čerstvě vymačkaný pomerančový džus a bagel, aby vydržel v dobré náladě, než bude kávovar připravený k použití. Pak si rychle navléknu přes top triko z restaurace, protože nejlepší bude mít střet s Alexem co nejdříve za sebou. V sobotu si obvykle dává lívance s extra porcí javorového sirupu a šálek kávy. Skutečnost, že to vím tak dobře, by mě nejspíš měla zarazit. Ale možná jsem jen dobrá servírka. Pozorná. Jen ten idiot v polokošili to neocení.

S hranou bezstarostností si razím cestu mezi stoly. Alex si odložil cestovní tašku a rozložil na stůl několik knih ze školy. Ještě ani nejsem u něj, když vidím, jak roztahuje noviny. Deník.

Při pohledu na titulní stránku mi najednou vyschne v krku. To ne. Ne, ne, ne. Nahoře je podobizna Wiliama Haydena, mého biologického otce. A pod ní se přes celou stránku skví jedna velká fotka. TA fotka. Hayden stojí na zahradě v Hopkintonu se svou ženou, dcerou Abbi a mým bratrem Davidem a zubí se do kamery. A můj vlastní úsměv, který jsem si tak pracně vynutila na tvář, v tu ránu zamrzne.

ALEX

LUKE: Tak za chvíli, srabe.

E semeska tiše přistává v koši. Vypnul jsem si zvuky, protože tón mazané zprávy je jedním ze těch, které mě přivádí k šílenství. A to teď nepotřebuju, protože kvůli Lukovi bude tenhle víkend stejně na houby. Takže zase musím domů, i když mám vlastní práci s esejí, a právě jsem se dozvěděl, že bratr nepřespává u nějaké ze svých přítelkyň a bude tam taky. To pravděpodobnost obvyklého rodinného hororu zvyšuje na stupeň pět.

S nadávkou na jazyku rozeprnu zip batohu a zkontroluju jeho obsah, než si ho přehodím přes rameno. Staříčké rifle, pomačkaná džínová košile, pracovní boty. Za chvíli se do nich budu muset na záchodě v bistru převléknout, protože není možné, abych se u rodiny objevil tak, jak vypadám teď – v čerstvě vyžehlené polokošili a plátěných kalhotách. Luke by se smíchy počůral.

Ale než půjdu, musím se najíst. A taky potřebuju kafe. Hlavně kafe. Zastrčím si pod paži noviny, co jsem si zrovna koupil, a co nejtíšeji zavírám dveře od auta. Protože najednou začíná mrholit, беру to do bistra přes ulici sprintem.

Chase má volno. Toho si všimnu hned, jak cinkne zvonek, protože ještě necítím vůni kávy. Jsem to ale klikař. Kromě toho tu nejsem sám. Starý Frank sedí na barové stoličce přímo před obrazem Katharine Hepburnové jako obvykle, jako by byl součástí inventáře. Nějaký chlapík ve flanelové košili bubnuje lžící o pult. Hluk je téměř na hranici snesitelnosti, ale dokážu ho ignorovat, pokud netrvá moc dlouho.

V tu chvíli se za pultem objevuje kdosi s červeným tričkem v ruce.
Jane.

Sakra, Jane.

Ta slova přichází automaticky, jako by se tak opravdu jmenovala – Sakra-Jane – i když mi bylo jasné, že dneska pracuje. Protože... Sakra, Jane! Jane, která má dnes na sobě úzké legíny a krátký top. To mě na chvíli vyvádí z míry, a proto ani neotevřu pusy a nepozdravím. Skvělé. Opět jsem dokázal, že jsem ten největší neomalenec na světě. Opravdu na sobě musím zapracovat.

„Ty tu krávu musíš ještě podojit, nebo kde to vázne?“ ptá se jí ten chlap.

Pomalu vydechnu. Dalšího neandrtálce ve flanelové košili dnes vážně nepotřebuji. Takových řečí si vyslechnu dost ještě později a budu k tomu potřebovat veškeré sebeovládání. Kromě toho je zřejmé, že Jane otvírala teprve před chvílí. Kávovar bliká a musí se ještě zahřát.

„Ty víš, že jsem ti do kafe nikdy nedávala kravské mléko, že jo, Randy?“

Pokračuji v hovoru. Potlačím úsměv, protože ten chlap teď lape po dechu a nenápadně projdu kolem nich. Přesto ještě přistihnu Jane, jak se nevinně culí a vysvětluje mu, že ze sójového mléka mu prsa nenarostou.

Hlas má při tom jako med. Se mnou takhle nemluví.

Hledám si místo co nejdál od pultu a snažím se nevnímat ťukání lžičky. Do jisté míry jeho netrpělivost dokonce i chápu. Nevím, proč Jane chodí vždycky tak pozdě. Netuším, proč ji Chase vůbec najal, protože si nedokážu představit nikoho, kdo by se do téhle restaurace hodil méně než ona. S dlouhými tmavými vlasy svázanými do rozčuchaného uzlu a v oblečení do posilovny vypadá spíš, jako by zrovna vyšla ze studia jógy. Kdyby si v tu chvíli neoblékla tričko s červenými barvami bistra, mohl jsem se jí při objednávání dívat na pupík. Ne, že by se mi do toho chtělo. Rozhodně ne.

Něco na Jane mě neustále vytáčí. S každým jedná mile a laskavě. Kromě mě. Už nejednou jsme se chytli, protože já bohužel nejsem z těch, kdo dokážou nechat věci plavat. To, že někdo tak chytrý jako ona, kdo by mohl opravdu něco změnit, pracuje jako obyčejná servírka v bistru, mi prostě nejde do hlavy. Tohle místo je Chaseův život, dobře, ale co tu dělá Jane Riversová? Chase mi řekl, že dostala stipendium na UNH, ale vzdala se ho a teď pracuje tady. To je něco, co prostě nepochopím.

Teď, když Jane protančí kolem pultu – nenapadá mě jiný způsob, jak popsat její styl chůze – je mi z jejího výrazu tváře hned jasné, jak „ráda“ mě vidí. Nedaří se jí udržet úsměv. Několik kroků ode mě jí koutky úst zamrznou na půl cesty nahoru. Vypadá, jako by se musela nutit, aby přistoupila blíž. Mně je to fuk.

„Dobré ráno,“ vysouká ze sebe. „Káva bude bohužel až za chvíli.“

„Toho jsem si všiml. A nic jiného bych od tebe ani nečekal,“ říkám, protože mě štve, že se na mě dívá tak pohrdavě. Nevím, proč nedokážu dělat, že je mi jedno, že mě nemá ráda. V předstírání mám praxi. Děláním to pořád. Například když mluvím s mámou o svém životě. Nebo když se přetvařuju před tátou nebo Lukem. Jediný člověk, před kterým si nemusím na nic hrát, je Chase, majitel bistra. Chase je o několik let starší než já a zná mě od mých šestnácti, kdy od mých rodičů koupil pozemek. To dělají lidé z města, protože si myslí, že strávit víkend v pustině mezi losy a pumami je skvělý nápad. Ne že by v New Hampshiru byly pumy, i když turisté neustále tvrdí, že ano.

„A dám si lívance,“ oznámím, než Jane zase zmizí. Abych zvládl dnešní horor s rodinou, potřebuju nejmíň kilo cukru. Pro začátek.

„Já vím. V sobotu si vždycky dáváš lívance.“ Její hlas zní stísněně, ale pak se jí na tváři objeví něco, co připomíná úsměv. „S dávkou javorového sirupu navíc?“

Překvapeně se na ni podívám. Přímo na jmenovku, kterou si v tu chvíli připíná na hrud'. Jako bych se musel ujistit, že je to skutečně Jane a žádný mimozemšťan.

Ještě nikdy se na mě nedívala tak vlídně, a to je... znepokojivé. Mám dneska na čele napsáno „chudák a blb“? Nebo mi má Jane Riversová vynahradit hrůzy dnešního dne neobvyklou dávkou laskavosti? Ale má pravdu. Opravdu si každou sobotu dávám lívance, ani jsem si to neuvědomil.

„Jo, všechen, co máte. Ten javorový sirup,“ upřesňuju.

Znovu jí pohlédnu do tváře a...

... tam se zaseknu. Obvykle se jakýmkoli rozptýlením vyhýbám a Janina náhlá blízkost mě rozhodně rozptyluje! Ale zatraceně, ona má tak neuvěřitelně modré oči. A ten jejich neobvykle intenzivní výraz mě dráždí. Významně kývnu směrem ke svým novinám, abych jí naznačil, že nemám zájem mluvit. Jane však neodchází. Její pohled sleduje mé gesto a dívá se na noviny v mých rukou tak znechuceně, jako by na nich seděla tarantule. Odrhne se, teprve když znovu zazvoní zvonek.

„Dáte si snídani?“ ptá se dvou studentů, co právě vstoupili, a já se konečně soustředím na noviny. Na titulní straně je vyobrazen demokratický kandidát na guvernéra, jehož volební kampaň už několik měsíců sleduju v rámci své bakalářské práce. V tomhle čísle je o něm několikastránkový portrét, kvůli kterému jsem si noviny koupil. Rodinný obrázek mě nezajímá a už se chystám obrátit stránku, když se zarazím. Druhý muž na obrázku je mi nějak povědomý. Oči mi zavadí o titulek. *William Hayden, jeho žena Maree a dcera Abigail s přítelem.*

Obličej je příliš malý a obraz je moc neostrý na to, aby se na něm dalo něco skutečně rozpoznat, a tak pokrčím rameny. Přelétnu několik stránek, abych se dostal k článku, a sotva si stihnu přečíst první dva odstavce, Jane je zpět a odsouvá stranou jídelní lístek a stojan s ubrousky. To bylo rychlejší, než jsem čekal.

„Tvoje káva.“ Předkloní se a pokládá na stůl šálek. Pak mi nalije další sklenici vody. Přitom upírá pohled na otevřenou stránku, na níž stojí William Hayden u psacího stolu ve své pracovně v Hopkintonu.